

Schiphol, 11:03 uur

Lieve Céline,

Dit is niet mijn 1e brief. Ik heb je al 3 dingen geschreven. Maar ik heb nog geen antwoord van jou. Misschien is het niet goed aangekomen of iets? De eerste 2 brieven stuurde ik naar het adres van op je site. Maar op de valentijnskaart voor jou en René het adres van je agent. Had ik van een meisje van het forum.

KateGirl heet zij. Van Kate Winslet. Dus eigenlijk is ze geen echte fan. Ze is van NA Titanic: van na My Heart Will Go On zeg maar.

KateGirl zei dat jouw agent haar post aan jou had gegeven. En dat jij haar toen een foto had gestuurd met handtekening. Kan zijn dat ze liegt. Ja echt wel dat ze liegt. Anders had ik toch ook allang iets van je gekregen?

Dus ga ik je deze brief zelf geven. Want ik kom naar je toe Céline! Eindelijk. Ik zou al eerder naar je show. Ik had genoeg gespaard met mijn baan. Er kwam alleen iets tussen. Maar dat is nu opgelost.

Morgen zijn we samen. Dan zie ik voor het eerst je show! Of nou ja: ik heb em natuurlijk al HEEL vaak gezien. Allebei de

dvds heb ik en de filmpjes van YouTube ken ik uit mn hoofd. Ik weet al wat mijn lievelingsstukje is. Niet die met vuur en elfen. Dat vind ik echt wel heel goed maar dat vindt iedereen. I Surrender is mijn lievelingsstukje.

Weet je waarom? Omdat het begint met een donkere zaal: eventjes zie je niets. Dan gaat er een groene laser aan. Rook over het podium en op een blok staat een man. Je ziet alleen zijn rug maar hij danst: gooit zijn armen omhoog en een been in de lucht. Pas als de man zich omdraait dan zie je dat hij een masker op heeft. Natuurlijk best raar. Maar ik vind het dus mooi Céline. Dat je zn gezicht niet ziet.

Oh ik heb zon ZIN! Ik heb al 3 jaar zofoon zin.

Brooke kijkt op van haar schrijfblok. Het is elf uur 's ochtends. Bij Céline is het nu negen uur eerder, heeft ze uitgerekend. Céline slaapt dus nog.

Over vier uur gaat haar vlucht naar Las Vegas. Eigenlijk is ze dus veel te vroeg. Het kon niet anders, ze moest vanochtend nog iets doen.

En daarna kon ze niet terug naar Johan en Sue.

Ze zit in de McDonald's van het taxfreegedeelte en heeft net twee cheeseburgers gegeten. Op zich is het vandaag geen McDonald's-dag. McDonald's-dag is zondag. Of eigenlijk is zondag 'eten wat ik wil-dag'. Maar 'wat ze wil' is altijd McDonald's.

Vandaag is een gewone dag, qua eten. Dus mag ze geen mayonaise of saucijzenbroodjes of pindakaas. Want dat is allemaal ongezond, volgens Masja. Maar ja, in het vliegtuig kan Brooke straks ook niet kiezen wat ze eet. Dus telt vandaag niet mee.

Ze is niet de enige die hier zit. Voor haar in de rij stond een groep

Engelsen. Zij bestelden frietjes en koffie. Geen van hen droeg een jas. Dat is hoe je Engelsen kunt herkennen, weet Brooke: ze dragen nooit een jas. Ook niet als het winter is of als het regent. Ze ziet ze vaak genoeg lopen, in groepjes door de stad. De jongens in Liverpoolshirts, de meisjes met oranje foundation. En kippenvel op hun armen en benen. Toen Sue nog in de Etos bij het Rembrandtplein werkte, kwam zij ze dagelijks tegen. Als ze al iets kochten, waren het tampons. Meestal kochten ze niets en hingen ze toch een halfuur in de winkel rond. Met bierblikjes. Dat was tegen de regels, maar wát Sue ook riep, het hielp niet.

Eén keer, vlak voor sluitingstijd, hield zo'n jongen in Liverpoolshirt een fles Zwitsal omhoog. 'Ik wil ruiken,' riep hij. 'Ruiken wat ik in huis haal; ik ga niet iets kopen voor ik eraan heb geroken!' Sue zei: 'Dacht het niet hè!,' maar de jongen draaide de fles al open, snoof en riep: 'Dit is *bloodyvies*.' Hij liet de babyshampoo over de vloer lopen. De lege fles zette hij aan het einde van het gangpad. Daarna ritste hij zijn gulp open. Sue ging tussen de jongen en de fles staan. 'Doe het dan!' riep ze, 'doe het dan ja!' De jongen lachte alleen maar. En deed het.

Hij plaste tegen Sues rok aan. Niet in een boogje, maar in een rechte straal.

Hij raakte ook het haarverfrek.

Sue zegt dat ze de shampoofles toen meteen in het gezicht van de jongen heeft leeggspoten. Dat zijn ogen groot en rood werden. Dat hij gilte, huilde, om genade smeekte. En nu voor de rest van zijn leven blind is. Ook zegt Sue dat ze nog diezelfde middag ontslag heeft genomen. Brooke weet niet zeker of dat laatste waar is. Eigenlijk doet het er niet toe: ontslag nemen of worden ontslagen. Het resultaat was hetzelfde. Sue kwam naar

huis. En daar bleef ze. Zo hoefde ze tenminste geen Engelsen meer te zien.

Engelsen komen niet naar Amsterdam-Noord.

Daar woon ik dus Céline: in Amsterdam-Noord aan de overkant van het IJ. Behalve wij (de mensen die er wonen zeg maar) komt niemand ooit naar Noord. Snap ik wel hoor. Er is niet veel ofzo. Een Lidl en een Trekpleister en bij de flats een winkelcentrum met een Hema. Maar die is niet zo groot: hij heeft geen kampeerspullen of regenkleren.

Weet je wat we hier wel heel veel hebben? Cantas. Onze buurman noemt Noord Cantaland! Weet je wat dat is een CANTA? In Canada hebben ze natuurlijk geen Cantas. En in Las Vegas ook niet?

Een Canta is een auto maar dan klein. Hij kan 45 kilometer per uur maar mag alleen op het fietspad. Je moet een speciaal briefje van de dokter hebben om em te krijgen. In Noord werken veel dokters die zulke briefjes maken. Dus zijn er ook veel Cantas. Ik denk wel 4 of 5 per straat? De meeste zijn rood want dat valt op. In Noord zijn niet zo veel andere dingen rood. In Noord zijn bijna alle dingen grijs. Mijn moeder had ook een Canta. Voor haar zwakke spieren zei ze altijd.

Op het dashboard van die Canta stond een knuffel. Een konijntje. Brookes moeder zei: 'Dat maakt m'n wagentje een beetje eigen.' Het konijntje was wit toen ze het won. Maar Brookes moeder rookte. Overal waar ze kwam. De meeste dingen om haar heen werden vanzelf geel. De krabpaal van de kat, haar vingers, de asbak, het behang. En dus ook het konijntje: helemaal geel toen de

politie het in een plastic zak aan Brooke gaf.

‘Kent u deze knuffel?’ vroeg de agent.

‘Ja,’ zei Brooke, ‘dat is Stacey.’

Zo heette het konijntje. Zodra haar moeder de knuffel van de grijp-arm de prijzenbak in zag glijden, had ze haar een naam gegeven. Brookes moeder vond namen erg belangrijk.

‘Namen zeggen alles,’ legde ze eens uit. ‘Ga maar na: een stoel was geen stoel als het geen stoel heette. En die ventilator daar; dat was een heel ander ding geweest als iemand het ooit een andere naam had gegeven.’ Soms zei Brookes moeder: ‘Heb je eenmaal een verkeerde naam, dan raak je die niet snel weer kwijt.’ Zij kon het weten. Haar ouders hadden haar de verkeerde naam gegeven. Brookes moeder heette Trude maar ze voelde zich een Pamela. Zo stelde ze zich ook voor: ‘Hai! Ik ben Pamela.’

Over de namen van haar eigen kinderen heeft Pamela dus lang en goed nagedacht.

Sue heet eigenlijk Sue Ellen. Ze is vernoemd naar iemand uit *Dallas*. Pamela had alle afleveringen van die serie gezien. Brooke niet. *Dallas* stopte toen ze vier was, en ze weet niets meer van wat ze daarvoor op televisie zag. Niet erg, vond Pamela: *Dallas* leek goed omdat het iets nieuws was, maar vergeleken met de series die daarna kwamen, waren de verhalen ongeloofwaardig en de decors best lelijk. *As The World Turns* en *Days Of Our Lives* vond Pamela al veel beter. Maar *The Bold & The Beautiful* was haar favoriet.

Ik heet Brooke. Want zo heet de knapste actrice uit The Bold ook. EN Brooke was slim Céline. Ze had scheikunde gedaan en werd rijk van een speciale uitvinding. Een middeltje tegen het kreukelen van linnen broeken of iets. Ze ging trouwen met

haar grote liefde Ridge toen zijn vrouw was neergestort in Marokko. Maar toen kwam uit dat het kind wat ze met Ridge had eigenlijk van zijn vader was en werd Brooke gek. Echt helemaal gek! Ze wist niet meer wie ze was. Tegen Ridge zei ze: Ik weet wie jij bent maar I forgot who I am. Daar moest mijn moeder ZO om lachen. Ze zei: erg hoor vergeten wie je bent! Maar mijn moeder ging wel zuchten toen Brooke (helemaal gek en verward) haar kinderen alleen thuis achter liet blijven. Er kwam brand en de volgende dag kwam iemand van de kinderbescherming de kinderen van Brooke halen. No way! riep Brooke: het was een ongelukje. Maar de vrouw van de kinderbescherming zei: Kan zijn maar ongelukjes slaan al te vaak om in tragedy.

De Engelsen zijn weg. Hun dienbladen staan nog op tafel. Er steken servetproppen uit de koffiebekers die ze hebben achtergelaten. Nu staan ze met z'n allen voor een taxfreeshop rond een heel grote plastic M&M met armen en benen. Brooke kan ze goed zien want de McDonald's zit op de tweede verdieping. Ze kijkt uit op de taxfreeshop, een elektronikawinkel en de douane. En op een grote houten klomp voor de ingang van een souvenirwinkel.

In het uur dat ze hier zit zijn er een heleboel mensen mee op de foto gegaan. Ze pakken het allemaal anders aan. Sommigen gaan voor de klomp staan, lachend in de camera. Dat zijn vooral Aziaten. Anderen zetten één voet in de klomp en doen alsof ze lopen, weer anderen gaan erin zitten en doen alsof ze varen.

Zelf stond Brooke vanochtend ook even in de souvenirwinkel. Ze wilde iets kopen voor Céline. Ze twijfelde tussen een ronde Leerdammer en zo'n heel grote Toblerone. Tot ze bedacht dat

kaas vast niet lekker blijft in het vliegtuig en je chocolade ook in Vegas kunt halen.

Ze legde de Leerdammer en de Toblerone terug. Per ongeluk stootte ze een meisje aan.

‘Thu,’ deed het meisje.

Brooke kent dat geluid. Mensen maken het overal waar ze komt. Vooral als ze die mensen per ongeluk aanraakt. Dan duwen ze hun tong tegen hun gehemelte en persen, nee: spúgen ze de letter ‘t’ uit. Brooke weet wel waarom. Ze is stevig. En die mensen denken: dat is haar eigen schuld. Ze hebben gelijk, vindt Brooke: ze heeft natuurlijk zelf te veel gegeten. Maar aan de andere kant, als iemand haar zou vragen: ‘Ben je liever dun of dik?’, dan koos ze dun. En hoe kan iets waar je niet zelf voor kiest, je eigen schuld zijn?

‘Do you want me to take your picture?’ Brooke keek op: een vrouw wees naar de klomp op de grond. Ze gaf de vrouw haar toestel, en ging toen voor de klomp staan.

Lachend naar de camera.

Maar nu heb ik dus nog steeds geen kadootje. En weet je wat nou ZO stom is? Ik had het vanochtend makkelijk kunnen kopen. Iets moois of heel speciaals. Want ik was in de Bijenkorf. Vanochtend om 8 uur voor opgestaan. Mijn koffer had ik al ingepakt gelukkig: 2 spijkerbroeken en mn blouse met open hals van Pimkie. En al je cds want misschien gaat mn iPod leeg.

Toen ze vertrok, sliepen Sue en Johan nog. Of nou ja: Sue in elk geval. Of Johan al wakker was, wist Brooke niet, want Johan zat vannacht weer in de opslagbox. Daar slaapt hij al de hele week. Hij heeft er een stretcher en een tv.

Zaterdag kregen Johan en Sue ruzie. Johan en Sue krijgen elke dag ruzie, maar dit was een ander soort ruzie, een échte ruzie. Een ruzie als hun ruzie in Egypte.

‘Homo!’ had Brooke Sue horen roepen.

Johan is geen homo. Maar zo noemt Sue hem als ze boos is. Brooke heeft een neef die op mannen valt. Hij is negentien en draagt altijd strakke T-shirts met zilveren letters als hij bij hen is. Dan zegt hij hai schat, pakt hij Sue bij haar armen vast, kijkt hij haar recht in de ogen en roept hij dat haar jurk of kapsel of nieuwe tas echt té *fucking fabulous* is. Wanneer hij weg is, zegt Sue altijd: ‘Wat is het toch een lekkere nicht.’ Brooke denkt dat een lekkere nicht iets anders dan een homo is.

Ze was naar haar kamer gegaan. Daar zette ze muziek aan. Van Céline: *Une Fille et Quatre Types*. Het volumebolletje van iTunes klikte ze helemaal naar rechts. Normaal doet Brooke dat niet, want in de kamer achter de muur werkt de buurvrouw. Die buurvrouw schrijft. Brooke weet niet wat, maar toen Sue haar vroeg wat ze deed, is dat wat ze zei: ‘Ik schrijf.’

Die avond kon het Brooke allemaal niets meer schelen. Over een week was ze hier toch weg. Dus maakte ze haar schema voor gisteravond en vandaag:

Donderdag: iPod laden
telefoon laden
trolley uit de box halen
sporttas uit de box halen
inpakken

Vrijdag: 08.00 (of voor ze wakker zijn) Opstaan
 09.00 Bijenkorf
 10.00 Trein
 15.00 Vliegen!
Avond: Las Vegas (Caesars Palace)

Vanochtend ging het niet helemaal goed. Eerst kon Brooke haar sleutels niet vinden. En toen ze bij de hoek van de straat was, fietste er een groep jongens op haar af. Op dat moment wist ze dat ze niet om negen uur bij de Bijenkorf zou zijn. Die jongens kwamen van de pont, en die vertrekt iedere zes minuten. Het is zeven minuten lopen naar het water. Vanaf de hoek van de straat liep Brooke dus maar wat langzamer. Hoe harder je loopt, hoe langer je daarna stilstaat.

Vanachter haar raceten fietsers en Canta's voorbij. Zij maakten nog wel kans de pont te halen. Eén fietser liet zijn stuur los om naar de pontkapitein te zwaaien. Als die ziet dat er nog mensen aankomen, wacht hij soms met wegvaren. Maar meestal zet hij gewoon de sirene aan en gaat de klep omhoog. De fietsers en Canta's die zo geracet hebben, moeten dan heel hard remmen.

Om tien over negen was Brooke bij de Bijenkorf: achter de draaideur zat een vrouw op een kruk. Ze had een knot en een heleboel lak in haar haar. Hoe laat zou zij zijn opgestaan?

'Wilt u een nieuw geurtje proberen?' vroeg de vrouw. Ze spoot iets op een strookje. Brooke kon het niet aannemen, want in haar rechterhand hield ze de sporttas, en met haar andere hand trok ze de trolley.

'O,' zei de vrouw toen ze dat zag, 'o jeetje.' Ze stak het strookje onder Brookes neus: 'Anders ruik je toch alleen eventjes?' Brooke

rook. Het was lekker. Niet zo lekker als ‘Céline by Céline Dion’, dat ze normaal draagt, maar voor een nieuw geurtje: prima.

‘Vind je het wat?’

‘Ja.’

Brooke liep door naar de roltrap.

De sporttas deed ze om haar schouder, de trolley zette ze op de trede achter zich. Zo gleed ze naar de eerste verdieping: vrouwenkleding. En naar de tweede: de reisafdeling. En door naar de derde: koken en wonen.

Daar had ik het ZO kunnen doen: daar had ik een kadootje voor je kunnen kopen! Iets waar jij en René allebei iets aan hebben. Voor in jullie huis in Canada of het appartement in Las Vegas of de vakantievilla op het eiland Laval. Een mooie handdoek. Of een badjas. Zo STOM: ik had er gewoon helemaal niet aan gedacht.

Brooke dacht alleen aan waarvoor ze gekomen was. Dus nam ze de laatste roltrap, naar verdieping vier: boeken en tijdschriften.

Het was vrijdag; de nieuwe bladen waren er. In de supermarkt bladert ze die altijd even door. Sue heeft liever niet dat ze dat doet, maar: als ze niet wilden dat mensen in hun tijdschriften bladerden, hadden ze er allang iets aan gedaan. Ze in een afgesloten rek gezet. Of verpakt in cellofaan. Ze bladert ook nooit lang. Alleen om te kijken of Céline erin staat. En ze koopt ze bijna nooit. Het meeste wat ze schrijven is toch niet waar.

En waarom zou je iets willen lezen wat niet waar is?

Vanochtend heeft Brooke alleen vlug de voorkanten bekeken. Daarna liep ze door naar de reling.